

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΙΧΟΥΣ (Λουκ. 18, 35 - 43)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στην Στεφάνη, στις 3/12/2006)

Ήξερε που να απευθυνθεί

Ακούσαμε στο Ευαγγέλιο ότι ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός πήγε στην Ιεριχώ. Εκεί, ένας τυφλός, άκουσε ότι περνά ο Χριστός και άρχισε να φωνάζει : «Ιησού, υιέ του Δαυίδ, ελέησέ με». Το έκανε γιατί είχε ακούσει ότι ο Χριστός κάνει θαύματα.

Οι άνθρωποι γύρω τον επέπλητταν: «Τι φωνάζεις τόσο δυνατά; Σταμάτα επιτέλους. Μας πήρες τα αυτιά». Αλλ' αυτός φώναζε περισσότερο γιατί ήξερε ότι από κανένα δεν έπρεπε να περιμένει θεραπεία παρά μόνο από τον Χριστό. Πλησίασε ο Ιησούς και τον ρώτησε:

-Γιατί φωνάζεις; Τι θέλεις;

Απάντησε:

-Να δω το φως θέλω.

Ο Χριστός τον σπλαγγνίστηκε και του άνοιξε τα μάτια. Με μια λέξη μόνο: «ανάβλεψον». Τα λόγια μας δεν έχουν αξία. Τα λόγια όμως του Χριστού είναι ανεκτίμητα. Για τον Θεό όλα είναι δυνατά.

Έχει κάτι να μας πει;

Αναρωτιόμαστε:

-Καλά αυτός τότε θεραπεύτηκε. Εμείς, σήμερα, γιατί διαβάζουμε αυτό το θαύμα; Για την ιστορία; Ή μήπως έχουμε και εμείς ανάγκη να αναβλέψουμε; Η απάντηση είναι: «Βεβαίως έχουμε ανάγκη να ανοίξουν τα μάτια μας». Ας νομίζουμε ότι τα έχουμε ανοικτά. Το ίδιο δεν έλεγαν και οι φαρισαίοι τότε;

-Γερά είναι τα μάτια μας. Βλέπουμε.

Τους απάντησε ο Χριστός:

-Μακάρι να είσαστε τυφλοί. Δεν θα είχατε αμαρτία. Τώρα λέτε ότι βλέπετε και η αμαρτία μένει ολόκληρη πάνω σας.

Τι σημαίνουν τα λόγια του Χριστού; Πρώτα από όλα, ότι ο άνθρωπος δεν έχει μόνο τα μάτια που ξέρουμε, στο πρόσωπό του, μα έχει και κάποια άλλα στην καρδιά.

Τα μάτια του σώματος όπως είναι, με τις ικανότητες που έχουν και με την δύναμη που έχουν, δεν φτάνουν να μας αποκαλύψουν τα πιο σημαντικά... Γιατί υπάρχουν πραγματικότητες, που δεν τις διακρίνουμε με τα μάτια του σώματος, αλλά με τα μάτια της καρδιάς.

Πρόκειται για «τα μη βλεπόμενα». Λέει ο απόστολος Παύλος: «Προσέξτε. Τα βλεπόμενα είναι πρόσκαιρα. Τα μη βλεπόμενα, εκείνα που δεν τα βλέπουμε με τα μάτια μας, είναι παντοτινά. Και έχουν μεγαλύτερη αξία». Ποιά είναι τα «μη βλεπόμενα»;

Πρώτα από όλα ο Θεός. Χρειάζεται γερό μάτι για να τον δούμε, να τον αναζητήσουμε και να καταλάβουμε ότι η ομορφιά και το φως της ζωής πηγάζουν από αυτόν.

Δεύτερον, είναι η ψυχή μας.

Τρίτον, η αιώνια ζωή.

Δεν βλέπουμε τον Θεό με τα αισθητά μάτια. Είναι κάτι έξω από εμάς. Μήπως βλέπουμε την ψυχή μας; Ούτε την ψυχή μας την βλέπουμε.

Ούτε την αιώνια ζωή την βλέπουμε. Μας λέει όμως ο Χριστός: «Προσέξτε μη κάνετε το λάθος, και επειδή δεν τα βλέπετε, τα θεωρήσετε ανύπαρκτα. Ή ασήμαντα. Ένα τέτοιο λάθος, θα είναι τρομακτικό. Γιατί θα αφήσετε να βουλιάξει η ζωή σας στο ψέμα».

Όποιος δεν παραδέχεται την πραγματικότητα - υπάρχει μεγαλύτερη αλήθεια και πραγματικότητα από τον Χριστό και τον λόγο Του; - αυτός, είτε το θέλει είτε όχι, έχει βουλιάξει στο ψέμα.

- Υπάρχει μεγαλύτερο ψέμα για ένα παιδί από το να φαντασθεί ότι αξία στη ζωή, έχει το παιγνίδι της ηλικίας του; Και να ξεχάσει το μέλλον;
- Υπάρχει για έναν άνθρωπο μεγαλύτερο κακό, από το να φαντασθεί ότι δεν έχει αξία η καθαρή συνείδηση, η ευαγγελική ζωή και να αφήσει

τον εαυτό του να κάνει ό,τι θέλει όταν είναι νεαρός; Και να βουλιάξει σε μια κατάσταση που θα τον κάνει δυστυχισμένο σε όλη του τη ζωή;

- Υπάρχει μεγαλύτερο λάθος, από το να αφήνει κανείς την Εκκλησία, όπου παρακαλούμε τον Θεό να μας γεμίζει τα πολυτιμότερα, δηλαδή την καρδιά και το νου, περισσότερο από την κοιλιά και την τσέπη, και να ασχολείται με μάταιες φροντίδες;

Μικρά και προσωρινά αυτά που μας γοητεύουν. Γιατί η ζωή μας εδώ στη γη, είναι για λίγα χρόνια. Υπάρχουν και τα αιώνια και τα ατελεύτητα: Ο Θεός, η ψυχή μας, η αιώνια ζωή.

Και ακόμη: με τα μάτια της καρδιάς βλέπουμε ότι η καλωσύνη, είναι πιο γλυκειά από το πιο νόστιμο φαγητό. Ότι η συγχώρηση είναι κάτι το πολύ μεγάλο. Και ότι η αγάπη γεμίζει την καρδιά, που αξίζει πιο πολύ από την κοιλιά. Όταν δεν δίνουμε σημασία στα μέσα μάτια, μας οδηγούν όπου θέλουν τα πάθη μας που τα υποκαίει ο διάβολος.

Και ο άνθρωπος όντας σε μια τέτοια κατάσταση, προτιμά όχι την σεμνότητα, αλλά την πορνεία. Περιφρονεί την νηστεία, που γίνεται εις δόξαν Χριστού και προτιμά να τρώει. Και τρώγοντας, κοροϊδεύει όσους νηστεύουν και ειρωνεύεται όσους προσεύχονται και εκκλησιάζονται, ενώ θα μπορούσαν να κοιμούνται και να μη δίνουν σημασία σε τίποτε.

Η σοφία του τυφλού

Κάποια φορά είχε κατέβει ο άγιος Αντώνιος στην Αλεξάνδρεια. Εκεί ήταν ένας σοφός διδάσκαλος. Αλλά ήταν τυφλός και με την καλή διάθεσή του είχε γίνει έμπειρος ερμηνευτής των Αγίων Γραφών. Του λέει ο άγιος Αντώνιος: «Δίδυμε, (έτσι τον έλεγαν) μη στενοχωρείσαι που δεν έχεις μάτια από αυτά που έχουν οι μύγες και τα κουνούπια. Να δοξάζεις τον Θεό που έχεις τα μάτια των αγγέλων και βλέπεις τον Χριστό και την αιώνια ζωή».

Τα πνευματικά μάτια, έχουν χιλιάδες φορές μεγαλύτερη αξία από τα σωματικά. Και ο απόστολος Παύλος συνιστά: «Μην αφήνετε να κολλήσει ο νους σας στα βλεπόμενα. Μη τα θεωρήσετε σαν μοναδική αξία και μοναδική πραγματικότητα.

Τι λοιπόν πρέπει να ποθούμε να βλέπουμε; Το μεγαλύτερο καλό είναι να ανοίξουν τα μάτια μας, να βλέπουμε τον εαυτό μας και να αναρωτιόμαστε: «Πώς είμαι; Τι είμαι μπροστά στο Χριστό;».

Τι σημαίνει αυτό πιο απλά; Να μπορώ να βλέπω τις πράξεις μου. Τα χάλια μου. Ποιά είναι τα μεγαλύτερα χάλια μας; Είναι εκείνα που έχουμε στην καρδιά μας: Ο τρόπος που σκεπτόμαστε και αισθανόμαστε το κάθε τι.

Λέει ο άγιος Ισαάκ: «Εκείνος που άρχισε να καταλαβαίνει και να βλέπει τις αμαρτίες του, είναι μεγαλύτερος και σοφώτερος, από εκείνον που έχει την δύναμη να ανασταίνει νεκρούς». Πώς θα μας φαινόταν, να παρουσιαζόταν κάποιος, να πήγαινε στο κοιμητήριο και να ανάσταινε ένα - δυό πεθαμένους; Τι θα λέγαμε; Θα γουρλώναμε τα μάτια μας, θα κοβόταν η μιλιά μας και θα σκεπτόμαστε: «Δεν υπάρχει δεύτερος σαν κι αυτόν».

Λένε οι άγιοι: «Το να βλέπεις τις αμαρτίες σου, είναι μεγαλύτερο και ωφελιμότερο από το να αναστήσεις νεκρούς». Μακάριος είναι εκείνος που βλέπει τον εαυτό του και τις αμαρτίες του. Γιατί ο άνθρωπος αυτός, δεν ζει πια στο ψέμα.

Η προσευχή του, προσευχή μας

Να λοιπόν γιατί πρέπει εμείς, πιο πολύ από τον τυφλό της Ιεριχούς, να λέμε στην προσευχή μας και να φωνάζουμε στον Χριστό: «Υιέ του Δαυίδ, ελέησέ με. Άνοιξε τα μάτια της ψυχής μου, να δω την δόξα σου, να δω την αιώνια ζωή, να καταλάβω τι κακό είναι η αμαρτία. Να καταλάβω τι κακό είναι μέσα στην καρδιά η έλλειψη πίστης, αγάπης, ταπείνωσης».

Όταν αρχίσουν να μας απασχολούν αυτά, τότε αρχίζουμε να «ζυγιάζουμε». Και για τον εαυτό μας και για τους άλλους. Και από τότε αρχίζουμε να «ζυγιάζουμε», να έχουμε δηλαδή πνευματικό βάρος, για τον Κύριό μας Ιησού Χριστό. Άρα το μεγαλύτερο και το ωφελιμότερο πράγμα για μας είναι να ζητάμε φως Χριστού.

Ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, προσευχόταν συνεχώς με τα λόγια:

«Κύριε, φώτισέ μου το σκότος. Δος μου λίγο φως να διαλυθεί το σκοτάδι που έχω μέσα μου».

Του παρουσιάστηκε η Παναγία και τον ρώτησε:

-Γιατί λες τα λόγια αυτά; Γιατί ζητάς φως;

Βέβαια η Παναγία τον δίδασκε. Δεν τον ρωτούσε να μάθει.

Εκείνος της απάντησε:

-Τι καλύτερο να ζητήσω, Παναγία Μητέρα του Χριστού μας, από το φως; Άνθρωπος που κινδυνεύω από στιγμή σε στιγμή από τις κακίες του κόσμου, τα πάθη, την αμέλεια, από τόσα που συμβαίνουν γύρω μου, να ξεχάσω εκείνα που έχουν αξία; Δηλαδή, την πίστη, την ταπείνωση, την αγάπη, την μετάνοια. Δύσκολο είναι να βυθιστώ στο σκοτάδι της αμαρτίας, της απώλειας, της απομάκρυνσης από τον Χριστό;

Θα ρωτούσε κανείς:

-Κινδυνεύουν άνθρωποι σαν τον άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά;

Όλοι κινδυνεύουμε!

Κανένας δεν τον έχει τον Χριστό στην τσέπη του!

Και κανένας δεν έχει πετάξει την αμαρτία μέσα από την καρδιά του και από τη ζωή του τόσο, ώστε να μπορεί να την καταφρονεί.

Να παρακαλούμε τον Κύριό μας, το φως του κόσμου, να μας δίνει κάθε μέρα λίγο περισσότερο φως, να βλέπουμε τον εαυτό μας, την ψυχή μας, την αιώνια ζωή. Να βλέπουμε ακόμα τα πάθη μας, τις κακίες μας, την αμαρτία και να καταλαβαίνουμε την ζημία που μας προξενούν. Αμήν.-